

Простодушното запитване на войника проехтѣ като сигналъ отъ трѣба. Подпоручикътъ потрепна, като да бѣше се пробудилъ отъ дълбокъ и лошъ сънъ. Въ сжщностъ, за цѣлото това възпоменание едва бѣха се изминали две минути.

— Не, Христо. А сега, ето какво...

Като казваше това, подпоручикътъ извади книжката си, написа нѣщо, сложи го въ пликъ и го даде на войника. — Вземи този пликъ, Христо. Ще отидешъ до селцето отсреща. До църквата ще намѣришъ къща съ голѣма желязна ограда. Тамъ ще предадешъ плика на госпожица Бѣлина. Следъ това ще ме намѣришъ на площада въ Лункавица.

.....

На почукването на пятната врата се яви Бѣлина. Тя бѣше все тѣй мила и прелестна, но когато зърна ординареца на подпоручика, когото познаваше още отъ Тулча, една плаха трѣпка полази по снагата ѝ. Тя взе писмото и едва намѣри сили да каже — „Почакайте“.

„... Бѣлина, заминавамъ за югъ. Може би не ще те видя по рано, преди да свърши войната и следъ като сме останали живи. Колко много искахъ да те видя за последенъ пътъ, но повѣрвай, съгласи се, мила, че сжществува нѣщо по-силно отъ любовта ни — дългътъ